

Ruslandreis

Verslag van de rondreis door Rusland met Ahamkara naar de 'Anastasiadorpen' en de Krachtplekken – de dolmen en Arkaiem - die door Anastasia zijn beschreven.

Ahamkara is een Russische sjamaan. Hij is geboren en opgegroeid in het Altai gebergte in Siberië. Zijn overgrootmoeder was een bekend healer en nam hem mee de bossen in om hem over kruiden en bessen te leren. Toen zij stierf gingen haar sterke healing krachten over op Ahamkara.

Hierna kreeg hij intensief les van een oude Siberische Sjamaan Arzjana, die ook in zijn dromen verscheen en werd hij op zijn 18^e door hem geïnitieerd. Na zijn studie aan de universiteit volgde Ahamkara de internationale school voor Siberisch Sjamanisme. Sinds 2004 geeft hij overal in Europa workshops. Daarnaast heeft hij een reisbureau en organiseert reizen door Rusland.

(info@ahamkara.org of www.ahamkara.org) Hij heeft tijdens deze reis alles geregeld en getolkt, samen met een Russische natuurgids, Slava, die ook Duits sprak.



Ahamkara heeft een en ander verteld over het Altai Sjamanisme, de belangrijkste spirits daarvan en een paar keer een ritueel hiermee gedaan. De manier waarop hij daarbij zijn Drum gebruikt brengt je makkelijk in contact met de andere werelden.

Slava was gewend om in de natuur te leven en was formidabel in staat om allerlei eten klaar te maken op het houtvuur buiten, ook als het regende. Hij wist veel van de natuur en hoe daarin te leven en te overleven.

Voor de perestrojka was het sjamanisme onder het communistische bewind verboden. Echter de 'hoge omes' gingen in het geheim wel naar de sjamanen en kruidenvrouwen toe, maar hier werd niet over gepraat. Nu is dit alles weer toegestaan en komen er ook meer en meer scholen waar sjamanisme en kruidenkunde geleerd wordt. De kennis van het gebruik van kruiden, bessen en alles wat er in de vrije natuur groeit, is op het platteland altijd blijven bestaan en veel mensen weten hier nog erg veel van af en gebruiken dit nog steeds. Na de perestrojka is ook het onderzoek naar de oudste geschiedenis van Rusland en van het land op gang gekomen.

We waren met een kleine internationale groep van 9 mensen en daarnaast Ahamkara en Slava.

We sliepen in kleine tentjes en het was een zware klus om alle bagage steeds mee te slepen in metro, treinen en bussen, trap op en trap af. We begonnen de reis in Rodnoe, het eerste en oudste 'Anastasia dorp', wat 10 jaar bestaat. Hier heeft ook Vladimir Maigre zijn hectare grond. Het ligt 3 uur treinen vanaf Moskou en daarna nog een uur met de bus. Er liggen nog 4 'Anastasia dorpen' vlakbij.

In Rusland mag er niet gebouwd worden rond rivieren, meren en bossen; die zijn er voor iedereen. Voor 2500 euro is een hectare grond te koop en je betaalt hier 2.50 euro per 2 jaar belasting voor. Bij het hoogste gerechtshof in Rusland is men bezig dat er helemaal geen belasting meer betaald hoeft te gaan worden, omdat het land niemands 'bezit' is. Er zijn geen bouwvergunningen nodig. De Russische regering gaat er van uit dat Rusland veel te groot is (het is het grootste land ter wereld) om dit alles te kunnen controleren. Het verhaal gaat dat – als Nederland straks onder water komt te staan – de overlevenden naar Rusland worden geëvacueerd en daar land toegewezen krijgen.

Er heerst een landklimaat met hete zomers en koude, strenge winters die zo'n half jaar duren. De grond is lang bevroren tot een halve meter of een meter diep. In juni en juli regent het veel.

De gezondheidszorg en het onderwijs zijn gratis. Later wordt hier op terug gekomen naar aanleiding van het bezoek aan de hoogbegaafden school van professor Michail Petrovisj Shjetinin (zie boek 3 van Anastasia).

In Rodnoe stonden wij met de tenten op het terrein waar de allereerste hectare - in het kader van de ideeën van Anastasia - was begonnen en wat nu bestemd was om daar volgend jaar een school te gaan bouwen. De plek had een goede, open energie. Om onze tentjes neer te zetten kwam 1 van de mannen met een grote zeis om een plek hiervoor vrij te maken. Er was – 10 minuten lopen – een meer waar we konden zwemmen en ons konden wassen. Drinkwater kon gehaald worden uit een pomp een half uur lopen verder op. Hout voor het vuur was volop te vinden in de bossen rondom.

De Russen zien buitenlandse toeristen als een soort Amerikanen, die vooral luxe willen en vooral niet buiten in de natuur willen verblijven. Men was dan ook verbaasd dat wij met het openbaar vervoer reisden, kampeerden en op houtvuur buiten kookten. Zij hadden wat tijd nodig om de kat uit de boom te kijken, waren verlegen, maar het kamperen maakte het makkelijker om met de bewoners van de dorpen in contact te komen.

In de 6 dagen dat we er gestaan hebben, kregen we meer en meer uitnodigingen om de mensen in de verschillende dorpen te bezoeken, men was vriendelijk, open en gastvrij en trots om te laten zien wat zij bereikt hadden. Ook kregen we paddestoelen, zelfgemaakte jam, honing, een hoestdrankje, zaden, groenten, kruiden, vruchten en vast nog veel meer wat ik niet allemaal meer weet.

De hectares grond van de bewoners van de Anastasia dorpen liggen naast elkaar in een ovaal aan een onverharde weg en de hectare van veel bewoners eindigt in het bos.

De lange – vaak koude - winters (-5 tot – 30 graden) worden gebruikt om te studeren, huisnijverheid te maken, van en aan elkaar te leren mbt de bouw van de huizen of de kennis over de planten en kruiden, workshops, de verbouwing voor te bereiden, te plannen voor het werk in de zomermaanden en de klussen binnenshuis te doen. Het is in de zomermaanden hard werken aan de bouw van de woningen en alles wat er op het land moet gebeuren, de dagen zijn lang en het is tot laat licht.

Een vrouw (60 jaar) woonde al 10 jaar in Rodnoe, zij was helderziend en velen kwamen bij haar om raad. Zij vertelde dat je niet ziek wordt van een tekenbeet, maar ziek wordt doordat de teek er uit gehaald wordt en dan 'terug vecht' door de ziektekiemen in het lichaam te spuiten. Zij adviseerde om de teek op het lichaam te laten zitten. Na een paar dagen valt die er gewoon af en er is niets aan de hand. Zij deed dit op deze manier en had een paar teken op haar huid. Ook adviseerde zij om het lichaam niet in te

smeren met anti insectenmiddel, maar de tijd te geven om aan de beten en prikken van de insecten te wennen. Na 3 dagen heeft het lichaam meer afweer opgebouwd en is het er aan gewend. Na 3 jaar zou je helemaal niet meer gebeten en geprikt worden. Zij wees op het belang van deze beten en prikken van de insecten – net zoals ook Anastasia dat beschrijft – die daarmee het lichaam reinigen en stimuleren.

Over de huizenbouw is veel te vertellen. Ieder doet het op een totaal eigen wijze.

Wanneer een hectare in gebruik wordt genomen, wordt er eerst een hele diepe put gegraven voor het water. Aanvankelijk was de beschutting van de put van hout gemaakt, maar omdat dit verrotte, moest de put opnieuw gestut worden en nu helemaal van stenen. Daarvoor moest hij opnieuw de put helemaal uit graven, een houten stellage er in bouwen, waarna hij de stenen er in aan kon brengen.



Een wekenlange klus, wat alleen in de zomermaanden gedaan kan worden. Dit zijn ‘beginnersfouten’ en



ieder geeft deze ‘lessen’ door aan de volgende. Er is in het begin veel fout gegaan. Ook hebben ze allemaal een diepe en grote vijver gemaakt om te kunnen zwemmen, wassen en het water wordt ook gebruikt om de tuin te besproeien. De aarde die hier uit komt, wordt als berm en afgrenzing rond het land gebruikt. Het is afhankelijk welk belang de eigenaar zelf stelt of er eerst aan een huis wordt gebouwd of dat er eerst aan de tuin wordt gewerkt. Electra kan van de staat worden betrokken of wordt via zonnepanelen of een windmolen opgewekt.

Sommigen bouwen op de meest traditionele manier met heel dikke boomstammen, aparte constructies, met mos dat tussen de naden gestopt wordt tegen de insecten, het vocht en rotting. Soms staat het huis op betonnen heipalen en soms op (stenen of houten)palen boven de grond opdat de sneeuw en het vocht niet in het hout kan dringen tijdens de lange winters of de onderkant van het huis is van stenen gemaakt en daar boven hout. Ook worden er huizen gebouwd met de modernste materialen of van alleen natuurlijke materialen zoals leem en stenen (een dikke laag kiezels waarover leem als basis voor de vloer), waarbij vooral materiaal gebruikt wordt wat op het terrein groeit.

De muren zijn dik, wat 's winters warm is en zomers koel. In een van de dorpen was een woning in de grond gebouwd als een soort plaggenhut, of men woonde nog in een oude caravan of bus.

In de winter wordt het hout gezaagd omdat het makkelijker te zagen is als het bevroren is. Opvalt dat elk huis het w.c. huisje los op het terrein heeft staan boven een groot gat. Is het gat vol, dan wordt het huisje verplaatst. Ook hebben ze allemaal een groot badhuis op het terrein gebouwd waarin een grote en ruime sauna



Dit is vaak het eerste gebouw waardoor men geleerd heeft van de fouten en daarna pas met het woonhuis gaat beginnen. Ook waren verschillende mensen met een 2^e woonhuis bezig omdat zij ontdekt hadden dat het anders en beter kon. Het oorspronkelijke huis werd dan als tuinhuis, schuur of hobbyruimte gebruikt. Vladimir Maigre beschrijft in de laatste boeken hoe hij met zijn hectare om wil gaan. Hij verbouwt mosterdzaad om dit te vermengen met stro en leem voor de bouw van zijn huis. Mosterdzaad helpt om de negatieve energie tegen te houden. Hij gaat ook rogge verbouwen om de goede kwaliteit van het stro ervan te gebruiken voor het huis.



Ook is hij bezig om een vernuftig water reinigingssysteem aan te leggen, met verschillende water niveaus, stenen en riet. Er is veel samenwerking; ze helpen elkaar met de eigen opgedane kennis door de jaren heen. Diensten en materiaal wordt van en met elkaar gebruikt en geruild, waardoor er dus geen duur arbeidsloon betaald hoeft te worden. Wel wordt er soms wat mee verdiend. De één weet en kan dit en de ander dat en verkoopt soms deze kennis.

Een ander maakte c.d's, de ingemaakte groenten, vruchten en sappen worden soms verkocht, de huisnijverheid, zaden en andere producten worden verkocht. Iemand verhuurde zijn appartement in Moskou waardoor er ook geld binnen kwam, een ander had zijn (zomer)huis verkocht, weer een ander verhuurt zijn appartement in Moskou. Er wordt niet meer geld verdiend als nodig is. Ze hebben en nemen er alle tijd voor, bereiden het zorgvuldig voor.

De familie is erg belangrijk en die gaat voor. De kinderen worden zelf les gegeven en regelmatig worden zij officieel getest, waarna zij weer verder gaan met zelf de kinderen te onderwijzen.

Via internet zijn ze verbonden met alles wat nodig is.

Men wil wel gasten ontvangen en laten verblijven die dan kunnen ervaren hoe het is om op een

dergelijke manier te leven en mee te helpen met alles wat er gedaan moet worden. Hiervoor is een e-mail adres door gegeven.

Rondom de hectare is vaak een wal aangelegd, soms van de aarde vanuit de vijver die gegraven is, soms beplant met 3 rijen van laag naar hoog: lage beplanting met veel bloemen, dan meestal (bessen) struiken dicht op elkaar met bloemen er tussen, dan sparren, ceders en vruchtbomen. Er wordt zorgvuldig gebruik gemaakt van de stand van de zon, de seizoenen en er wordt zorgvuldig bekeken op welke plek wat gezet wordt.

Het verbouwen van fruit en groenten wordt ook vaak op heel verschillende manieren gedaan al dan niet met moderne hulpmiddelen. Ieder zoekt daar een eigen weg in, heeft eigen idealen en heeft eigen manieren hiervoor gevonden. Ook hier is veel over te vertellen.

Ongeveer de helft van het voedsel is zelf verbouwd en de andere helft wordt gekocht. Een aantal maken geen onderscheid tussen onkruid en kruid, het groeit zoals het groeit, er wordt niet gewied en alles is bruikbaar.



Alle kruiden en planten die nodig zijn, zijn in de eigen omgeving te vinden. Wel wordt het gras gezeisd op bepaalde stukken. Met heel veel zorg worden struiken, bomen, planten, groenten gepland, soms met een afrastering er om heen tegen de dieren of met een stok er bij om de plek aan te duiden waar is gepland. Er wordt op de juiste (maan) tijden geplant en geoogst. Kruiden voor thee worden zo 'uit het wild' geplukt. De tomaten en aardappels staan gewoon overal tussen, er zijn kleine plekje voor vrij gemaakt en soms zijn de plantjes toegedekt ter bescherming. Als er aardappels nodig zijn, worden er een paar aardappels weg geplukt en de plant groeit gewoon verder. Er wordt heel zorgvuldig mee om gegaan. Er wordt veel gebruik gemaakt van hoog en laag en waar de zon wel en niet mag komen. Het oude, afgestorven planten materiaal en mest wordt gebruikt om de warmte vast te houden en geeft een soort 'broeikas' effect, waardoor in het voorjaar de plant al vroeg kan ontspruiten. Ook wordt er veel stro gebruikt om de planten te beschermen tegen de kou en ook om ze te warmen, waardoor ze sneller groeien. Het stro neemt ook het regenwater in juni en juli op, waardoor de planten niet verrotten. Er wordt op bepaalde manieren gepoot opdat de oogst op verschillende tijden van het jaar geoogst kan worden en optimaal gebruik gemaakt van de seizoenen.

Anderen hebben de tuin juist heel 'strak', alles op de juiste plek. De onvruchtbare boslaag uit het woud wordt gebruikt om tussen de planten te strooien tegen het onkruid. Het beste zaad van de mooiste vrucht wordt gebruikt voor het volgende jaar, waardoor het ras elk jaar mooier en sterker wordt en zij perfectioneren dit meer en meer. Eerst plantten zij bijvoorbeeld de tomaten gewoon tussen de andere planten, daarna gingen zij er iets over heen zetten en nu hebben zij er een kasje voor.

De kwaliteit van het fruit en de groenten was opvallend goed.

Er wordt natuurlijk ook volop ingemaakt, zelf sap gemaakt, zelf brood gebakken.

Ieder heeft een eigen 'levensboom', een ceder. Soms mag deze niet getoond worden, omdat die nog

jong is en energetisch nog niet sterk genoeg om 'vreemde' energie om zich heen te kunnen hebben. Anderen hebben de tuin juist heel 'strak', alles op de juiste plek. Zij gebruiken het beste zaad van een oogst voor het volgende jaar, waardoor elk jaar de planten mooier en sterker zijn.

Anastasia beschrijft vooral in haar laatste boek (het 10^e boek is wel al in het Duits verschenen, nog niet in het Engels) dat als de huizen en planten allemaal op de juiste manier (ver)gebouwd worden - dat wil zeggen dat er van te voren op gemediteerd is, het helemaal is voorgesteld en het dan wordt uitgevoerd – dat dan, wanneer de tijd daar is, deze 'droom' meegenomen kan worden naar de volgende planeet door het daar op te projecteren en daar het volgende leven heen te gaan. Dit wordt gedaan door alles te doen, door één te zijn met de natuur, het met alle intentie te doen, stap voor stap het proces te volgen, er alle tijd voor te nemen, niets gehaast, met het materiaal te 'praten' en met de planten en dieren en de spirits ervan. Het wordt op zo'n manier gedaan, dat de 'droom' helemaal verwezenlijkt wordt.



Op zondag was er de 'celebration' van 'de Dag van de Aarde', wat eens in de 5 jaar gevierd wordt. Dit wordt in de ochtend op het eigen terrein gevierd om de aarde te eren, te danken en van de aarde te nemen wat er nodig is. Men gaat hiervoor 's ochtends vroeg het eigen land op en de bossen in om de vruchten van het land en het bos te plukken. Daarna wordt de oogst verwerkt in lekkere recepten, men wast en kleedt zich feestelijk en om 6 uur 's avonds komt ieder bij elkaar om feest te vieren. Omdat het daar tot laat licht blijft en warm is, kan het ook allemaal buiten.

s' Ochtends werden wij uitgenodigd om met één van de vrouwen (zij was intuïtief al op de hoogte van onze komst geweest) uit het dorp naar het bos te gaan om daar bosaardbeitjes, bosbessen, kruiden, bramen, bloemen en paddestoelen te zoeken en contact te maken met een aantal oeroude bomen. Zij liep de hele weg op blote voeten. (Haar man en zonen willen niet op deze manier wonen en werken en zij woont er dus alleen.) Voor zij het woud in ging sprak zij een soort bede uit waarin zij de insecten, slangen, dieren, bomen en planten groette, duidelijk maakte dat zij in vrede en harmonie kwam, wat het doel van haar komst was, of zij haar met rust wilden laten en dat zij van 'hetzelfde bloed' waren. Ook zong zij veel voor het bos en alles rondom terwijl zij aan het lopen was. Niemand van ons heeft dan ook iets opgelopen tijdens deze tocht door het woud.

Dit feest vond plaats op de plek waar wij mochten kamperen.

De bewoners van de 5 dorpen kwamen bij elkaar en ieder had iets meegenomen om met elkaar te delen – alles zelfgemaakt - zoals brood, allerlei vruchten, sap, koeken, groenten- en vruchtentaarten, ingemaakte groenten, enz. Eigen gemaakte voorwerpen werden verkocht en 2 poesjes werden aangeboden. Ieder mocht proeven van elkaar. Er werd geen alcohol gedronken. Men was gekleed in feestkleding en sommigen droegen nog de traditionele Russische jurken en pakken met prachtige verfijnde borduursels er op. Er werd door de mensen zelf muziek gemaakt, gezongen, de kinderen deden sketchjes en dansten voor het publiek. De jongens en meisjes flirtten met elkaar. Er werd samen gedanst

en een soort volksdansen gedaan, wat deed denken aan de kinderspelen van vroeger zoals 'witte zwanen – zwarte zwanen' en dergelijke. Er was een vrolijke, ongedwongen sfeer en ieder had plezier. Wij ook, ondanks dat we het Russisch niet verstonden. Mij viel het op dat vooral veel van de kinderen heel helder uit hun ogen keken, lichte ogen hebben, pienter zijn, bewust, met een prachtige uitstraling, heel anders dan de kinderen en jongeren uit de 'gewone' dorpen. . Ook viel het op dat elk dorp min of meer een eigen 'cultuur' heeft mbt kleding en met elkaar om gaan (van traditioneel tot meer modern, wat vaak correspondeert met hoe zij hun huis en land hebben gebouwd en bewerkt).

Eén stel was erg open over hun eigen proces. Zij woonden er nu 6 jaar. Hij was goud- en edelsmid en zij verpleegster. Vanaf dat zij begonnen zijn met het lezen van de boeken van Anastasia begon het in hen te veranderen. Zij kwamen uit Moskou. Hun ouders waren het niet eens met hun manier van leven nu, maar zij werden wel door de ouders gesponsord; veel vrienden zien zij niet meer. Het heeft ongeveer 5 jaar geduurd voor zij echt gewend waren. De eerste jaren hadden zij het erg moeilijk en hadden hun ideaal hard nodig om zich aan vast te houden en om het vol te kunnen houden. Vooral de winters waren zwaar, lang en ze gingen door pittige transformatie processen heen. Elke winter merkten zij dat het makkelijker begon te worden. Vooral aan de beide kinderen merkten zij hoe die ten positieve veranderden. Het leven werd veel intenser, zij werden steeds rustiger, konden meer en meer in het moment zijn, laten zijn wat er is, niets willen, weten dat je nooit klaar bent, zonder schema te leven, alleen het positieve aantrekken. Zij vertelden – wat anderen ook zeiden – dat de eerste 5 jaren het moeilijkste zijn, daarna gaat het beter. Ook benadrukten zij dat het een proces is, wat heel zorgvuldig doordacht en gepland diende te worden. Soms kwamen er mensen die alles hadden opgezegd, hun spullen in een vrachtauto hadden geladen en op hun stuk grond gingen staan. Die reddden het meestal niet. Ze zijn de eerste jaren erg veel ziek geweest, hadden de ene ziekte na de andere. Nu zijn ze niet minder ziek dan daarvoor, maar het ziek zijn is wel intenser en duurt korter.

Hij liet een vernuftig eigen bijensysteem zien en vertelde dat de stadsbijen niet meer op het platteland kunnen gedijen omdat zij aan de stad gewend zijn geraakt.

Zij vertelden ook over het proces in contact met de plaatselijke bevolking. Aanvankelijk werden zij 'gek' gevonden en vonden zij zichzelf 'beter' dan de plaatselijke bevolking. Er was niet echt contact en dit liep ook niet erg goed. Omdat zij de plaatselijke bevolking echter nodig hadden, omdat zij machines en materiaal nodig hadden, kwam er toch meer en meer contact tot stand en dit begint nu steeds beter te gaan. Ook gingen zij er aanvankelijk van uit dat hun manier van leven **de** manier van leven was en 'beter' dan de stad. Zij hebben echter de stad, de fabrieken en dat alles nodig, kunnen niet zonder en zijn tot de conclusie gekomen dat niet alleen hun manier van leven zaligmakend is.

Waarom heeft dit nu juist in Rusland zo'n plek gekregen? Natuurlijk in de eerste plaats omdat Anastasia een Russin is en door al haar boeken. Er is echter ook veel weerstand tegen, zoals ook beschreven door Vladimir Maigre. Toch zijn er inmiddels zo'n twintigtal dorpen ontstaan. Komt het door het jarenlange communistische bewind? Is het omdat de mensen - doordat het zo'n groot land is – langer buiten het materialisme hebben kunnen blijven omdat de bevolking vrij arm is? Omdat zij langer 'met de natuur' zijn blijven leven waardoor de omslag naar deze manier van leven relatief makkelijker is? Door het jarenlange communistische bewind – waarbij al het sjamanisme en de kruidenleer verboden was – zijn veel sjamanen en kruidenvrouwen en mannen opgepakt. Echter de Russische leiders gingen wel in het

geheim naar de sjamanen en kruidenvrouwen toe, maar spraken hier niet over. Mede hierdoor en ook omdat het land zo groot is, hebben velen de dans kunnen ontspringen en is deze leer levend gebleven. In ieder geval speelt het een rol dat het land zo goedkoop is, er geen regels zijn rond bouwen en dergelijke, het land is vruchtbaar, er is genoeg hout en er is veel water.

Na ons verblijf bij de Anastasia dorpen gingen we terug naar Moskou om daar de trein te nemen naar de Zwarte Zee. We waren 3 dagen en 2 nachten in de trein en dit was een ervaring op zich, niet et vergelijken met de Trans Siberië Express. Daarna nog een paar uur met een busje volgestouwd met onze bagage en wij daartussen gedrukt in de volle hitte van de zomer.

Op het nieuwe kampterrein stonden we een paar minuten lopen van een prachtig riviertje, waarvan het water gekookt moest worden om het te kunnen drinken. Een eindje verderop kampeerde een grote groep jongeren (13 – 16 jaar) onder leiding van een oud kolonel en een aantal jongeren. Zij nodigden ons uit voor een Russische sauna bij de rivier en een maaltijd, waar we natuurlijk gebruik van hebben gemaakt.



Een minuut of tien verderop in de heuvels stonden een viertal dolmen, waarvan er één nog helemaal intact was. We hebben hier met elkaar als groep en ook regelmatig individueel gemediteerd, sommigen hebben er de nacht door gebracht en ieder had speciale ervaringen. Elke dolmen had een heel eigen energie, veel vrouwelijke energie. De plek als geheel was liefdevol en helend. In deze omgeving zijn verschillende hartvormige stenen gevonden door mensen van de groep. Ook hier hebben we een aantal dagen gestaan

Vanaf deze plek hebben we verschillende tochten gemaakt naar plekken waar dolmen staan, waaronder de plek die in boek 3 genoemd wordt. Daar staan een tiental dolmen bij elkaar, allen met de opening naar de rivier (Noord). Er was een kraampje vlakbij waar de boeken van Anastasia werden verkocht, allerlei snuisterijen, eten en drinken. Er kampeerde een hele groep jongeren tussen de dolmen, waardoor het niet bepaald rustig was. Ook kwamen er regelmatig hele busladingen toeristen langs. Veel van de energie was verstoord, maar op sommige plekken was er nog goed contact te krijgen met de Krachten in en rondom de dolmen.

Ahamkara was het gelukt om – met heel veel moeite – een afspraak te maken voor een bezoek aan de school van professor M. P. Shjetinin op een zondag.



Vladimir Maigre schrijft hier uitgebreid over, met name in boek 3. Na lang wachten op de bus (er wordt niet aan de bustijden gehouden en soms ook wel, dus is het van belang om er bijtijds te zijn en geduld te hebben), anderhalf uur rijden en een kwartier lopen kwamen we bij het schoolterrein aan, waar volop gebouwd werd, dus ook op zondag. Er was een leerling die wacht liep, want dat bleek nodig te zijn. Hij regelde een rondleiding en terwijl wij wachtten, vertelde hij over zijn ervaringen met de school.

Er was die ochtend een concert gegeven in de open lucht en professor Shjetinin was aan het rusten, waardoor we hem niet konden spreken. De leerling was 17 jaar, een jaar op deze school en had het er erg naar zijn zin. Hij vond het systeem fijn. Zijn 3 broers zaten ook op deze school. Hij zelf was net een maand bij zijn ouders geweest. Hij is Islamiet en alle religies zijn op de school vertegenwoordigd. Ieder maakt zijn eigen lesprogramma en leert wanneer het uit komt, ook in de weekenden en vakanties. Men gaat naar huis wanneer men wil en komt weer terug. De leerlingen zijn intern en krijgen alle vakken, ook toneel, muziek, sport, Chinees, Japans, geologie, chemie, mathematica, enz. Het is 'universeel onderwijs', wat wil zeggen dat zij zelf leren het verband te leggen tussen het omgaan met elkaar in het dagelijks leven en de verschillende vakken en hoe dit met elkaar samen hangt. De kinderen kunnen zich in alle vrijheid ontwikkelen en ontplooiën.

De examens zijn staatsexamens en dus officieel geldig. Ook kunnen er alle universitaire opleidingen gevolgd worden die er zijn, omdat de school met alle universiteiten in Rusland verbonden is en daar de examens afgelegd worden. De universiteiten willen zelfs graag samen werken omdat de leerlingen stuk voor stuk hoogbegaafd en hoogsensitief zijn. Leraar en leerling zijn gelijk waardig; sommige leerlingen weten veel meer van een bepaald onderwerp dan hun leraar. Ze leren elkaar. De meeste leraren zijn vrijwilligers.

Vanaf het 6^e jaar kunnen leerlingen er terecht en tot hun 17^e of 18^e kunnen zij er blijven. Leeftijd is niet belangrijk. Er is een proefperiode omdat het in het begin moeilijk is om zich aan te passen en de ouders worden erg gemist. De ouders kunnen ook op bezoek komen en een tijdje blijven.

De studie is veel korter dan in het gewone onderwijs omdat het geïntegreerd is, heel flexibel en ieder het eigen programma zelf bepaalt. Sommigen hebben al op hun 11^e of 12^e één of meerder doctor titels en zijn uitgeleerd. Leerlingen kunnen overal gemakkelijk aan de slag omdat zij geleerd hebben om flexibel te zijn en kunnen zich daardoor ook in de 'gewone' maatschappij goed handhaven.

Er wordt in groepen gewerkt rond een zelfde thema of vak. Het kind wat iets wil leren komt in contact met een leraar of medeleerling die deze kennis al heeft. De mate van onderlinge openheid is dan van belang. Als het contact tussen hun bio-energetische velden tot stand is gebracht, dan kunnen zij – via dit morfogenetische veld – probleemloos elkaars informatie 'lezen'. In ons collectieve oergeheugen ligt de kennis van de opbouw en de wetten van het universum besloten. De belangrijkste taak van degene die uitlegt, is om een relatie aan te gaan met de leerling met de intentie om *samen* een oplossing te vinden

en dan vindt het leerproces automatisch plaats. Door zo samen te werken is er geen onderscheid meer tussen leraar en leerling. Als een bepaalde leerling iets speciaal goed kan, krijgt deze een toets en mag dan les geven, ook aan de leraren. Er wordt niet veel uit boeken gehaald, maar vooral van elkaar geleerd en via internet. Er wordt vooral 's ochtends gestudeerd en de studie begint om 6 uur in de morgen. Om half tien 's avonds gaan ze naar bed. Er is maar één televisie en er wordt niet veel t.v. gekeken. Alles wordt zelf en met elkaar gedaan, ook koken, schoon maken, inkopen enz. Zo zijn de gebouwen met elkaar zelf ontworpen en gebouwd. Er verblijven zo'n 450 bewoners, waarvan 200 leerlingen. Dit aantal breidt zich meer en meer uit.

Professor Shjetinin heeft aanvankelijk zelf het geld voor de school bij elkaar gehaald via sponsoring en supporting. Omdat het onderwijs gratis is, kreeg hij ook geld van de overheid. Doordat het een aantal jaren als een sekte werd gezien, kwam er geen geld meer binnen en dit was een heel moeilijke periode. Sinds een jaar krijgen zij weer geld van de overheid. Men wilde geen gift van ons aannemen omdat dit mogelijk weer problemen zou kunnen geven.

Er kunnen hier ook buitenlanders verblijven – zo zijn er een paar Japanners en Chinezen, men moet echter wel Russisch kunnen spreken. Ook is het mogelijk dat een groepje buitenlanders een tijdje op de school verblijft om een bepaald vak te leren. Dit wordt dan gegeven door iemand die Engels spreekt. Dit moet wel een maand van te voren gemeld worden en wat je dan wilt leren, opdat een en ander geregeld kan worden.

Na deze 5 dagen zaten we – na een lange busrit – 4 dagen en 3 nachten in de trein, vanaf de Zwarte Zee door het zuidelijke deel van het Oeralgebergte naar Siberië. De treinreis had op mij een grote, positieve invloed omdat het mij hielp om meer en meer innerlijk naar binnen te gaan.

De Oeral is het oudste gebergte van deze planeet. 'Ra' betekent 'zon' en 'oe' betekent 'dichtbij': 'gebergte dicht bij de zon'. Gebergte ontstaat doordat de platen (schollen) van de aarde over elkaar schuiven en het land omhoog wordt geduwd.

Na de treinreis is het nog ettelijke uren rijden in het volgepakte busje naar Arkaiem, ook een krachtplek die in één van de boeken wordt beschreven.

De wegen in Rusland zijn slecht omdat sneeuw en ijs elk jaar weer het wegdek vernielt, veel wegen zijn ook niet verhard: niet bepaald een ontspannen rit.

De vulkanen van het Oeral gebergte waren erg hoog en door de eeuwen heen is het gesteente over elkaar heen geschoven, waardoor de aardplaten wel 70 kilometer dik zijn (elders in de wereld is dit op z'n hoogst 45 kilometer dik). Hierdoor is de energie zo sterk.

De oude krater heeft een plateau gevormd van zo'n 4 tot 5 kilometer. Er is de 'berg van de liefde' en de 'sjamanen berg', beiden krachtige plekken. De energetische kracht van dit plateau is goed te voelen, waardoor het makkelijk was om in andere dimensies te komen. Er komen elk jaar meer mensen naar deze plek om met elkaar rituelen te doen, plezier te maken, te mediteren en te kamperen. Er liggen verschillende - nieuw gemaakte - steencirkels en spiralen van stenen. Op bepaalde plekken zijn er linten aan de bomen en struiken gebonden, die fladderen in de wind.



Ahamkara vertelde dat hij er 5 jaar geleden was geweest en toen waren er maar een paar kraampjes waar je wat kon krijgen en weinig mensen. Nu is er een groot kampeerterrein met houten woonwagens die te huur waren, vele grote en kleine tenten, rijen kraampjes en ook buiten het terrein kampeerden nog heel veel mensen. Het deed mij denken aan Nederland in de jaren 50 en de natuurcampings hier. Het was er vuil, het afval slingerde overal rond, er waren vrijwel geen afvalbakken.



Arkaïem is de naam van een nederzetting van vermoedelijk zo'n 4000 voor Christus, wat in het centrum van de krater ligt en juist uitgekozen is vanwege de sterke energie. Het ligt op dezelfde breedtegraad (52 graden) als Stonehenge in Engeland en de afstand er tussen is 3000 kilometer. In die vroegere tijden zou er dezelfde bevolking gewoond hebben en beide plekken zouden hetzelfde doel gediend hebben. Toen in de ijstijd het ijs zich steeds verder verspreidde hebben de mensen zich op deze plek gevestigd.

Zij zouden de Vedische Sutra's van het Hindoeïsme bij zich gehad hebben en van hieruit zijn deze verder verspreid in Azië.

Arkaïem is gedeeltelijk opgegraven en een stuk nagebouwd zoals men vanuit onderzoek vermoedt dat het geweest is. Er zijn verschillende interpretaties over waarvoor deze plek diende. Er wordt verteld dat het een dorp is geweest waar gezinnen met elkaar samen woonden en nog steeds is op het land te zien waar graan gegroeid heeft. Een andere versie is dat het een proefstation was voor allerlei zeer hoogstaande wetenschappers, die er studeerden, met elkaar van gedachten wisselden en hun ontdekkingen dan energetisch de wereld in stuurden. Deze versie is ook door Anastasia beschreven. Via luchtfoto's heeft men ontdekt dat er ongeveer 20 van dergelijke nederzettingen geweest zijn op dit plateau. Het terrein is tot natuurgebied verklaard en er moet voor betaald worden om Arkaïem te kunnen bezoeken. Het is een prachtig gebied met veel verschillende planten en uniek in de wereld.

Wat mij opviel tijdens de gehele reis, dat de Russen – hoe verschillend zij ook zijn omdat zij van zeer veel verschillende stammen afstammen – over het algemeen rustig zijn, ook in de grote steden. Ze zijn gewend om te wachten, ze praten rustig, zijn niet opgewonden en ook niet zozeer vrolijk. De hele reis ben ik geen ruziënde of agressieve Russen tegen gekomen. Wel dringen zij heel erg voor, echter ook dat op een rustige manier. Ook viel het op dat de Aziatische Russen duidelijk min of meer ‘tweederangs’ Russen zijn vergeleken met de Europese Russen.

Pas weer thuis realiseerde ik me dat ik de gehele reis in een verhoogde staat van bewustzijn heb geleefd.

October 2011,

Hetty Tonkes.

De foto's zijn door Leny Blommaert gemaakt.